

Människovännen Olof Hermelin

För en kort tid sedan mottog jag ett brev från Olof Hermelin. Där stod: ”jag vill så gärna komma med en liten hjälp, men jag har ej öfverflöd på pengar – kom ut till Olofsborg och välj en tafvla, realisera den sedan för Norrbottenbarnens bästa”.

I målarrock mötte mig den gamle mannen med det blida leendet. Ännu hade inte alla löfven hunnit falla, det hängde några gulddukater på björkarna kring Olofsborg.

- Här och le för mig själf af bara glädje, att här är så vackert sade han och pekade bortåt det blå vattnet brukar jag stå, slöjadt av den milda höstdagern.

- Innan vi gå upp i ateljen, måste vi gå in i min helgedom. Han tog min arm och öppnade tyst dörren till ett rum.

- Här dog min hustru, nu är det tomt här och tomt i mitt hjärta. Men vi råkas, vi råkas, hon har bara gått en bit i förväg. Vi voro så lyckliga, vi måste träffas igen. Inte kan andens band slitas i andens rike. Åh nej då!

- Men nu ska vi välja taflan till de kära barnen; jag har så mycket tänkt på dem. Jag är så tacksam, att jag kan arbeta och på så sätt hjälpa litet. Jag målar jämt – när jag inte skriver, förstås.

Under en palett drog han fram ett hopvikt papper.

- Den här sagan skref jag i går, när de gjorde rent i ateljen för det här besöket. Men sagan är för stora människor också. Och han började läsa medan rösten darrade af rörelse. Det var en saga om människolifvets ansvarsfulla vägfärder. Om de många lockande affischerna, som hängde på stationerna och lofva mer än de kunde hålla för mången resande.

- Nu porkar jag inte som förr tala till människor. Då har jag istället börjat skriva sådant här, som andra får läsa upp.

Sedan, när sagan var slut, började han plocka bland alla dukarna.

- Välj! Bara välj! Kanske den här bra? En kåta, ödevidder. Den passar utmärkt.

Nu är taflan såld. Väl den sista han hann ge bort, barnvännen, människovännen.

Sedan började 86-åringen tala om sina framtidsplaner. Och så gick han efter flera stora, nästan färdiga dukar.

- Alla de här taflorna har jag tänkt mig uppsatta i de olika regementenas kaserner. Och jag har valt ämnen som passar. Här, titta, är Kalmars slott, den skall vara till Kalmars regemente. Och den här med Ornässtugan skall Dalregementet ha. Jag vill så gärna få hoppas att Sveriges stora minnen skulle sporra till stora tankar för Sveriges framtid. Det älskade fosterlandet, som alltid varit mig kärt.

Nu har Sverige en fridsson mindre. Olof Hermelin personlighet har satt ett djupt märke hos alla som lärt känna honom. Ännu i ålderdomens sista dagar kände hans själ lika varmt för det i lifvet, som har verkligt värde. Han kunde känna kärleksfull sorg över det vrång, men aldrig bitterhet. Nu har han utbytt ett rikt lif mot den saliga evighet, som alltid stått för honom som människors slutstation.

Julia Svedelius